

Kompromisforslag. Vi forsøgte det først gennem Forslag til et Underudvalg, men det blev negtet. Det var den anden Smøbekommen, der blev viist os. Dernæst tillod jeg mig at stille forskellige bestemte Forslag, og jeg skal, hvis der er andre ærede Medlemmer, der skulle ligesaa dybt som den ærede Ordfører efter, at de skulle komme frem, ikke tilbageholde, hvori de bestod. De bestod for det Første i at rette de Urimeligheder, som her foreligger i Flertallets Forslag, og som vi ikke kunne gaa med til, og dernæst i at bringe de smaa Gager op til det, som den ærede Minister havde foreslaet, og paa et Sted, hvor der maasse kunde være Tale om en højere Gage, nemlig 2,400 Kr. — den er forresten ikke meget høj — hvor den ærede Minister havde foreslaet 2,600 Kr., var jeg besejdet nok til at foreslaa at gaa en Mellemvei, nemlig 2,500 Kr. Endelig var der en Ting, som jeg holdt meget paa, nemlig at Udstillingen blev ordnet ens med det System, der er brugt ved Lødbønningsloven. Hvisken Betydning disse Forandringer havde, ville ærede Medlemmer bedst kunne forstaa, naar jeg siger, at den hele Udgift, som Flertallets Forslag vilde blive større, beløb sig til mellem 8 og 10,000 Kr. paa hele Forslaget. Derved ville alle disse Urimeligheder være fjernede, derved vilde man have de sædvanlige Alderstillsættelser, som man tidligere har vedtaget ved Lødbønningsloven, og Flertallets Forlangender, som jeg antager dets vigtigste Forlangender med Hensyn til alle Mellemgager, vilde blive fuldstændig uvrte. Jeg ønsker ikke at dualde lange ved, hvorledes dette Forslag blev modtaget i Udvalget — det blev naturligvis fuldstændig forkastet af Flertallet — men jeg ønsker blot at sige, at den Motivering, hvormed den ærede Ordfører forkastede det, var den, at man ikke kunde gaa ind paa det fra Flertallets Side, fordi det indeholdt Forhøielser. Dersom vi fra vor Side vilde have foreslaet Nedsættelser i det af Flertallet foreslaede, med andre Ord, dersom vi vilde have gjort Loven endnu mere inacceptabel, end den allerede var, skulde der ikke være Noget iveness fra Flertallets Side for at gaa ind derpaa. Det var den tredje Smøbekommen, og flere have vi mig bekendt ikke mødt i Udvalget, saaledes at jeg tror, at jeg her fuldstændig har godgjort, at vi have været berettigede til at fremsøre, hvad vi have fremsørt i Mindretallets Betænkning. Vi kunde ikke opfatte dette paa anden Maade, end at Flertallet ønskede at fremsætte her i Thinget det Forslag, som Ministeriet nu engang havde erklæret for at være inacceptabelt, og da vi overhovedet ligeoverfor en saadan Stilling af Sagen ikke ønskede videre at deltage i hele Behandlingen deraf, men vilde overlade hele Væren derfor til Flertallet, mente vi, at det var forstandigst at stille os paa den Maade, vi have stillet os, hvilket ingenlunde betyder — det vilde vi godt Mefammen, dertil ere vi gamle Po-

litikere nok — at vi forlange Ministeriets Forslag vedtaget usorandret, men kun betegne, at vi tro, at paa det nærværende Standpunkt er enhver Forhandling med det ærede Flertal, saa længe det staar derpaa, ikke mulig med Haab om noget Resultat. Efter at have gjort Rede for denne vor Stilling skal jeg iøvrigt selvfølgelig ikke opholde det ærede Things Tid med at gaa dybt ind paa de mange forskellige Vædringsforslag. Jeg skal kun tillade mig endnu et Par Bemærkninger med Hensyn til en Del af Betænkningen og med Hensyn til de interessante Tabeller, som sælge med, og som ere udregnede af den ærede Ordfører. Svad for det Første Betænkningen angaar, er der i den optaget en Udtalelse af nogle Medlemmer om, at de „vilde anse det for rigtigt, at Postvæsenets Centralbestyrelse var bleven udfondret af Indenrigsministeriets 2det Departement under en Postdirektør“. Saa langt er, tror jeg, hele Udvalget enig. Men der slipper ogsaa Enigheden; thi den Maade at ordne det paa, som her er foreslaet, nemlig, at denne Generalpostdirektør tillige skulde være Overpostmester i Kjøbenhavn, er Noget, som Mindretallet paa ingen Maade kan tiltræde. Han vilde derved komme i en skjæv Stilling, idet han vilde i mange Tilfælde blive afgjørende og kontrollerende lige overfor sig selv, hvad selvfølgelig ikke paa nogen Maade kan tiltrædes af os. Vi erkjende altsaa — og det er en Erkjendelse, vi længe have næret — at det vistnok vilde have været ønskelig, dersom man den Gang, man indførte den Forandring at bringe Overbestyrelsen af Postvæsenet ind under Indenrigsministeriet, havde betænkt sig lidt længere og havde beholdt det, man havde, og at man maasse vilde have været bedre tjent dermed, men ligesaa vist som vi kunne slutte os til denne Tanke, ligesaa lidt se vi os, som sagt, istand til at slutte os til den her antybede Udførelse deraf. Svad dernæst de Bilag angaar, som ere fremsatte til Betænkningen, skal jeg først henlede Opmærksomheden paa Bilag 3, der er en Opgjørelse af de finansielle Resultater efter Lovforslaget og efter Flertallets Forslag. Det er naturligvis overordentlig interessant at have en saadan Opgjørelse, det giver en god Oversigt, og man trænger saa godt ind i, hvorledes Forholdet og Forfjellen er, men for at det skal være Tilfældet, maa Beregningen være rigtig, og det er den ikke. Jeg kommer slet ikke bag paa den ærede Ordfører hermed. Jeg har allerede under Forhandlingerne i Udvalget gjort den ærede Ordfører opmærksom paa, at han regnede feil, men den ærede Ordfører mente, at han regnede rigtigt, og saa var altsaa min Advarsel i saa Henseende spildt. Sagen er den, at den ærede Ordfører naturligvis regner rigtigt, naar han lægger Tallene sammen, jeg anser Summeringen for at være fuldstændig rigtig, men der er en Principfeil, nemlig ved Alderstillsættene. Sagen er den, at den ærede